

خانواده و خلاعهای تربیتی

دکتر علی قائمی

مقدمه:

واقعه‌ای بس عظیم و حیرت‌انگیز در عصر ما و در دوران حیات ما اتفاق افتاده و نسل ما شاهد مهمترین و عظیم‌ترین رخدادهای تاریخی خوش، یعنی پیروزی انقلاب اسلامی بوده است.

آری، انقلاب عظیم اسلامی ما مهم است، بدان خاطر که پایه‌های فکری و حکومتی چند هزار ساله را واژگون کرد، نظام مسلط و ریشه‌دار حکومت طاغوت را درهم فرو ریخت، و نظامی جدید براساس خط و اندیشه قرآنی جایگزین آن کرد. این واقعه از دید جامعه چندان مهم بود که آن را هدیه‌ای خداداد تلقی کرد و همگان از آن شاد و خرسند شدند.

پس از پیروزی این انقلاب مردمی و اسلامی به ترمیم ویرانی‌های فکری، اجتماعی، سیاسی و پر کردن خلاعهای موجود ناشی از حکومت طاغوت پرداختیم، ولی دو مسئله و جریان سبب

شدکه ما از برخی کارهای مهم و اساسی و حتی برنامه‌ریزی‌های اندیشه‌دار غافل بمانیم:
۱ - سرمستی و نشاط حاصل از این پیروزی معجزه آساکه حتی برای عده‌ای غیر قابل باور بود.

۲ - تحمیل جنگی ناخواسته برمردم ما، از سوی عوامل قدرتهای استکباری.

هجوم دشمن

دشمن بیدار و آگاه با توجه به وضع و حال ما، از دوسوی برما هجوم آورد:
۱ - در جبهه‌ها و مرازها، در قالب حمله‌ها، آتش‌افروزیها، ویران‌کردنها، نابود ساختن‌ها و وقیحانه وارد خانه و سرای ما شدند.

۲ - در جبهه درون، در چهره پوساندن اندیشه‌های فقیر وی مایه، و از کارانداختن اذهان، و حتی دستبرد به شرافت‌های کسانی که

رهبری جامعه، خطری بزرگ نسل و جامعه ما را تهدید می‌کند و آن خطر توسعه آلودگیها و انحرافات از خط مستقیم انقلاب اسلامی است. خطر امروز خطر بروز و توسعه انحرافات جدید، برنامه ریزی و طراحی شده از سوی دشمن، و صادره از جوامع غربی فاسد و مهاجم به کشور ماست؛ که به دست جیره‌خواران رسوا و گاهی قلم به مزد آنان وارد جامعه ما می‌شود، و عده‌ای از بی‌خبران، کوته‌فکران و گروههای آسیب‌پذیر جامعه عامل تحقق اهداف آنها و انجام خواسته‌ای آنان می‌گردد.

تهاجم ها

در جامعه ما سالهای است که سخن از تهاجم فرهنگی و فکری و مواضع خصم در به سقوط کشاندن نسل نوجوان و جوان، آلوده کردن اندیشه‌ها و دامنهای مبتذل کردن حیات انسانی و در نهایت سرکوب کردن اسلام و انقلاب است، و در این عرصه هشدارهای بسیار از سوی مسؤولان جامعه و در رأس آن مقام معظم رهبری داده شده است.

تهاجم فرهنگی امری است عیان، همه فهم و ساری و جاری در همه مناطق که شرح ماقع آن نیازی به نشانه‌یابی و اثبات و پژوهش و جست وجو ندارد. همه افرادی که در جامعه آمد و شد دارند و بسیاری از والدین و مریبان آن را در محیط اطراف و حتی در خانه خود می‌بینند. جلوه‌های این تهاجم در نحوه پوشش پسران و دختران، در نوع آرایش‌ها و مشی‌ها، در نحوه روابط آشکار و پنهان آنها با افراد، در چگونگی گذران اوقات فراغت آنها و حتی در

زمینه و آمادگی پذیرش آن را داشتند. و در این عرصه صدماتی حاصل شد که اگر مراقب نباشیم خطر و زیان آن کمتر از آسیب وعارضه جنگ نخواهد بود. و بدین‌سان ما با هجمه و آسیب‌رسانی دشمن از یک‌سوی، و تهاجم پذیری گروهی از افراد جامعه از سوی دیگر مواجه شدیم، که این دومی ناشی از آثار خلاه‌های تربیتی در خانواده‌ها و در نتیجه در روح نسل جوان جامعه ماست.

قربانیان حادثه

در اجرای طرح دوم دشمن، یعنی پوساندن اندیشه‌ها و از کار اندختن فکرها و ذهن‌ها، بیشتر نسل نوجوان و جوان مورد نظر است، یعنی امیدهای حال و آینده اسلام و انقلاب، و همانها که وارثان نسل انقلاب کرده و خونداده‌های جامعه‌اند و پس از ما باید پیام خون و رسالت تاریخی ما را به گوش جهانیان برسانند.

اینکه ما دشمن را بیدار و آگاه خوانده‌ایم، به خاطر همین مسئله است. او می‌داند که در باره کدام نسل و گروه برنامه‌ریزی کند تا به هدف و مقصد خود بیشتر و بهتر نایل آید. او می‌داند که نسل نوجوان و جوان غنی‌ترین و ارزش‌ترین سرمایه‌های یک کشورند و اگر اینان از نظر فکر و روح سالم و زنده باشند، جامعه آینده‌ای خوب و امیدوار کننده خواهد داشت و اگر آنها پیوسته و فانی گردند، جامعه رو به فنا خواهد بود.

وضع و شرایط امروزما

امروز براساس اظهار نظر بسیاری از والدین و مریبان، معلمان و مسؤولان تربیت، گردانندگان چرخهای نظم و انتظام کشور و هشدارهای نظام

گیرد:

- الف - از جنبه مشکل آفرینانی که چنین وضع و شرایطی را پدید آورده‌اند.
- ب - از جنبه آفت پذیران و نسلی که در معرض تهاجم و پذیرای آسیب‌هاست.

ارتباطات مدرسه‌ای و کوچه و خیابانی آنان به چشم می‌خورد.

حرکتی و قیحانه

به نظر ما دشمن این بار بی‌پرده و وقیحانه، پرخاشگرانه و سنتیزه جویانه، خانانه و ناجوانمردانه وارد میدان شده است و این دعوی از آن بابت است که طعمه‌های خود را از میان نسلی برگزیده که هنوز به حد لازم قدرت درک و تحلیل مسائل را ندارند و خمام و بسی تجریه، بسی غم و فارغ و به دور از همه طراحی‌های خیانت‌آمیز و برنامه‌ریزی‌های رسوایت‌نده‌اند.

این بار حریه دشمن عنصر فرهنگ است، نه اقتصاد، مدخل نفوذ او فکر است، نه بدن، هدف او شرف است، نه درس و بحث و بالاخره مقصدنایی او انهدام است، نه ضربه زدن تها. از این رو تلاشهایی دارد اندیشیده و اندیشه‌سوز از نوع:

- مقابله ما با اندیشه‌آنها و موفقیت ما در این مقابله، غرورشان را شکسته است.
- دوست ندارند اسلام و قرآن در جامعه‌ای حیات داشته باشد.
- باخط اسلام راستین از روزگاران قدیم تا حال در میارزه بوده‌اند.
- چشم آن راندارند که به تماشای آزادی و استقلال خون داده‌ها و جان داده‌ها بشینند.
- و اصولاً بیداری یک ملت برای آنها مزاحمت آفرین است. آرزویشان این است که ملتها در خواب و آلودگی و تخدیر باشند تا آنها بتوانند اهداف و مقاصد پلیدشان را تعقیب کنند و رمز بقای آنها و هر دزد فرومایه‌ای همین است.

- تهیه و پخش برنامه‌های ماهواره‌ای، فراهم سازی و نشر نواهای ویدئویی شرف سوز، نگارش و پخش کتب و نشریات آلوده، طراحی و ترویج پوشش‌ها و آرایش‌های ویژه و بریاد دهنده مبانی انسانیت و اخلاق، عرضه و تشویق مصروف مواد آلوده کننده و اعتیاد‌آور، طراحی و ترویج مدهای نشانه‌دار برای درآمدن و شناخته شدن در سلک گروههای منحرف و مبتذل چون: پانک، رپ، هوی متال و...

تحلیل ما از مشکل

مشکل موجود که دامن گروهی از نسل ما را گرفته، باید از دید و نگرش مورد تحلیل قرار

متجاوز پرور است. اگر امروزه امریکا را کشوری متجاوز می‌بینید، بدان خاطر است که نظام تربیتی آن متجاوز پرور است. اگر فرانسه را جامعه‌ای فاسد و عیاش می‌بینید، بدان خاطر است که نظام تربیتی آن عیاش پرور است. و اگر انگلیس را در عرصه بین‌المللی حیله‌گر و مکار می‌باید، بدان علت است که نظام تربیتی آن مکر و القاء را به دولتمردان آن سرایت داده است و اصولاً مردم هر جامعه آئینه وضع تربیت و فرهنگ آن جامعه‌اند.

و بدینسان؛ ما را از آمریکا و انگلیس انتظاری جز مکر و تهاجم و فساد نیست، به همان‌گونه که ما را از عقرب و افعی انتظاری جز گزیدن، و از گرگ و پلنگ انتظاری جز دریدن، و از رویاه جز مکر کردن و از میمون جز ادا و اطوار نیست. و طبیعی است که موضع ما در قبال آنها موضع نفی بینش الحادی آنها، موضع طرد و رده، موضع برخورد با دشمن و موضع نفرین و شعارهای ضد باشد. إنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا سخن خداوندگار است. ولی فراموش نکنیم که این یک روی سکه و یک جانب قضیه است. دشمن را باید دشمن دید و از آن باید برحدر بود. اما روی دیگر سکه که به نظر ما مهم‌تر است، مسأله دوم ماست که باید به آن عنایت داشت.

ب - در جنبه مشکل پذیری

در این عرصه باید از خود یادکنیم و از نسل نوجوان و جوان خود، از پسران و دختران دست پرورده خود که دارای جنبه آسیب‌پذیری و تهاجم پذیری هستند و برنامه و ترفند دشمن را می‌پذیرند و به آن جامه تحقق می‌بوشانند.

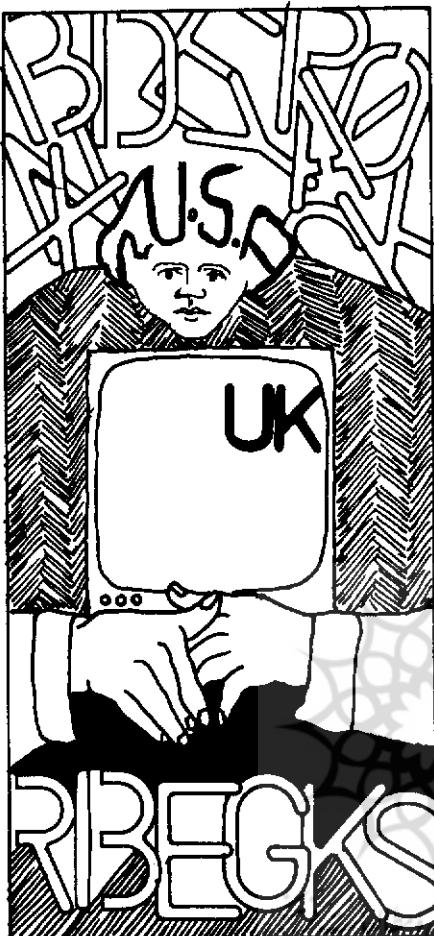
روح استثمار

در بررسی و تحلیل وضع و حالات مهاجمان، به این تکه هم می‌توان اشاره داشت که اینان در سایه تربیت غیر انسانی و خانانه دارای روح استثمارند. مقصداشان استضعف، استبعاد و استثمار فکرها، فرهنگ‌ها و ملتهاست، منطق‌شان فربیب، کلاه‌گذاری و در نهایت اعمال زور است و شیوه نهایی برای تسليم؛ درین، بیچاره کردن و به خاک نشاندن است.

اینان عمری را براساس تجاوز کاری، ستم، تبعیض و عدم پای‌بندی به شرافت انسانی و آدمیت و اخلاق گذرانده، در جو خیانت‌ها و دناثت‌ها پرورش یافته و راه و رسم جنایت را از اجداد مجرم و تبعید شده خود آموخته‌اند. به همین خاطر دست خیانت اینان به سوی همه ملت‌ها دراز بوده، چشم طمعشان به سوی هر لقمه‌ای که انسانی در گوشاهی از این جهان وسیع به دهان می‌گذارد باز است، و مطامع آنان ایجاد می‌کند که خود را در همه مالکیت‌های مناطق جهان سهیم و شریک بدانند. شما در کدام نقطه جهان جنایت و فسادی را مشاهده می‌کنید که دست غرب در آن دخالت نداشته باشد؟ کدام مظلوم به خون خفته‌ای را می‌شناسید که اثر گلوله غرب بر مغز و پیکرش عیان نباشد؟ و کدام کودتا و خونریزی را در منطقه‌ای از جهان سراغ دارید که اثر انگشت آنها در آن به چشم نخورد؟

نظام تربیتی متجاوز پرور

آری، از نظر ما نظام تربیتی غرب، نظامی

عقیده‌اند، و ادای رپ‌ها و... را در می‌آورند.

پرسش این بحث

پرسشن ما از خود و مسؤولان تربیت این است که چرا بخشی از نسل نوجوان و جوان ما این چنین شده‌اند؟ چرا در عده‌ای از دختران و پسران این مز و بوم، آن هم در کشوری اسلامی حرکت و سیر به سوی فساد وجود دارد؟ اگر امریکا خیانت می‌کند، چرا اینان به خیانت تن در می‌دهند؟ اگر غرب تهاجم دارد، چرا اینان

- دشمن تهاجم فرهنگی دارد و آنها از این تهاجم با آگوش باز استقبال می‌کنند.
- دشمن برنامه آلوده کردن را برای نسل طراحی می‌کند و اینان آن را مورد اجرا و عمل قرار می‌دهند.
- دشمن زمینه فساد را فراهم می‌سازد و آنها مشتاقدانه آن را مورد توجه و عنایت قرار می‌دهند.

تأسف ما

تأسف ما از چند جهت است. یکی از آن جهت که عده اینان هرقدر اندک باشد بخشی از تنه جامعه ما را تشکیل می‌دهند و جزء ابواب جمعی ما به شمار می‌آیند. ما آنها را تربیت کرده‌ایم و اینک حاصل تلاش خود را بریاد رفته احساس می‌کنیم.

دیگر اینکه بسیاری از آنان در خانواده‌های به ظاهر مذهبی و یا لااقل در دنیای پس از پیروزی انقلاب اسلامی پرورش یافته‌اند و یا در بین کسانی بوده‌اند که آن کسان منکر اسلام و مذهب نبوده‌اند و حداقل دعوی شان ایرانی بودن و پای‌بندی به ملت خود بوده، ولی در عمل نتاگویی غرب و مصرف کننده دستپخت آنها شده‌اند.

خلاصه کلام اینکه امروز ما با گروهی از نوجوانان و جوانان مواجهیم که : والدین و مریبان خود را قبول ندارند، نسبت به خط و روش آنها معتبرضند، غذای فکری غرب بیشتر به کام آنها مزه می‌دهد، حتی برخی از آنها هوس زندگی در دیوار غرب را در سر می‌پرورانند، غربی شدن ایران لااقل در بعد هنجارها و ارزشها برای آنها مطلوب است، بی‌بندویارند، قانون گریزنند، بی‌ایمان و بی-

می‌اندیشند؟

- چرا برخی از والدین و مریبان خط روشن و ارزیابی شده‌ای در امر تربیت ندارند؟
- چرا مسأله تربیت و دانش تربیت در نزد خانواده‌ها مهمانگاشته می‌شود؟
- مگر حاصل این بی‌عنایتی‌ها را در نسل خود و دیگران نمی‌بینند؟
- مگر با توجه به عوامل رشد در نمی‌بایند که سعادت و یا بدیختی هر ملتی صرفاً در گرو تربیت آنهاست؟

- مگر پیامبران فلسفه اعزام خود را در تربیت ورشد اخلاقی نسل خلاصه نمی‌دیدند؟

مقصر کیست؟

در مورد گروه و نسلی که از والدین و مریبان خود گستاخ و به خط رپ و پانک پیوسته‌اند همگان مقصریم و مسؤول. هیچ‌کس در این کشور و این جامعه، از کسانی که دست‌اندرکار خانواده و تربیتند نمی‌توانند خود را در برابر شرایط موجود تبرئه کرده، به گناه بشناسند، بار مسؤولیت و عقوبت بردوش همگان سنجینی می‌کند.

اما از نظر ما مقصر اصلی این تفکیک فرهنگی خانواده‌ها هستند. پدران و مادرانی که چنین نسلی را پرورده و تحولی جامعه داده‌اند، در پیشگاه خدا و عقل و وجودان محکومند و مسؤول. آنها باید در پیشگاه خدا پاسخگو باشند که:

چرا در چوبانی نسل غفلت و مسامحه داشته‌اند؟ چرا برای تربیت اسلامی و انسانی نسل آگاهی‌های لازم را کسب نکرده‌اند؟ چرا چون چوبانی بیدار در این مرتع پرازگرگ و درنده‌های داخلی و خارجی، ناظری بیدار و

تهاجم را می‌پذیرند؟ دزد برای دزدی به خانه‌ای می‌رود، چرا صاحب خانه بیدار نیست؟ چرا اینان به خط کفر گرایش دارند؟ چرا الگوی غربی را پذیرا هستند؟ مگر اینجا کشور قرآن نیست؟ مگر کشور علی (ع) و فاطمه (س) نیست؟ پس چرا الگوی آنان آلوده‌های غربی شده است؟ رینشه این ویرانی در کجاست؟ راه اصلاح آنها کدام است؟

اعتراف تلغی

آری، اعترافی تلغی و جانگزاست، ولی ما را از آن گریزی نیست. اعتراف ما این است که:

- عده‌ای از والدین و مریبان در خط نبوده و پس از پیروزی انقلاب هم در خط قرار نگرفته‌اند.

- بسیاری از خانه‌ها در و پیکر و حفاظ نداشته است.

- برخی از مدارس و کلاسها و معلمان و مریبان را توان سازندگی نبوده است.

- احساس مسؤولیت در برابر سرنوشت نسل یا موجود نبوده و یا اگر وجود داشته، ناشیانه، نیزدیشیده، سطحی و ظاهري و یا احساسی بوده است.

شگفتی ما

با ملاحظه چنین شرایط و احوالی ما را این شگفتی و امانده می‌سازد که:

- چرا برخی از خانه‌های این مرز و بوم بی‌بهادر از کندوی زنبور عسل است؟

- چرا در ورود و خروج این خانه‌ها کترل و مراقبتی برای صادرات و واردات آنها نیست؟

- چرا اولیای خانه به فکر تغذیه فکری اهل خانه نیستند و تنها به خوراک و لباس تن

می‌کنند، ناگهان پا بر روی ترمز گذارده، برای اتومبیل و سرنشیان و افراد بیرون مشکل می‌آفینند. آنها هرگز در این فکر نبوده‌اند که سرعت سیر را منظم کنند، فن رانندگی را نیکو بیاموزند و پراساس برنامه و داشتن مقصدی به پیش بروند. آنها باید بدانند: حدها، ضربه‌ها و حبس‌ها، صرفاً دارای نقش بازدارندگی است، نه سازندگی. اگر تنها با تنبیهات، سازندگی حاصل می‌شد، حیوانات و مرکبها باید عاقترین‌ها باشند؟!

اصل در تربیت ایجاد زمینه برای رشد و سازندگی و ایجاد تقویت باور در افراد در مورد آن چیزی است که ما به افراد می‌آموزیم. این همان مسأله‌ای است که خانه‌های ما از آن دور و برکار بوده، موضوع بحث خلاه تربیتی است.

مسئله تربیت

مشکل عمده‌ ما مشکل تربیت است و والدین و مریبان را این باور و آگاهی باید حاصل شود که تربیت امری اندیشه‌یده، جهت‌دار و هدفمند است. محتوا دارد، شیوه و روش دارد، سنجش و ارزیابی دارد، کنترل و نظارت دارد، مدیریت و توان اجرایی لازم دارد، داشتن دورنمای و تصویری از ثمرة تربیت را می‌طلبد و از همه مهمتر:

اجرا و تحقق اهداف آن به والدین و مریبان آگاه، مدیر و مدبر نیازمند است، با غیان خبره و صاحب‌نظر برای پرورش نهال‌ها را می‌طلبد، آیاری اندیشه‌یده و به موقع نیاز دارد و... و خلاء ما در خانواده در ارتباط با همین امور است.

ادامه دارد

مراقب نسل نبوده‌اند؟ چرا در برابر آزادی خواهی‌های بسی حساب نسل راه سکوت و مسامحه را در پیش گرفته‌اند؟ و بالاخره چرا با غفلت و تجاهل خود برای جامعه شر آفریده‌اند؟

آری، خانواده امروز در برابر نابسامانی‌های موجود گروهی از دختران و پسران مقصراست از آن بایت که:

- در تشکیل خانواده هدف ارزندۀ‌ای نداشته، در تولید و تربیت نسل از مقصدی روشن و ارزیابی شده برخوردار نبوده و در تربیت فرزندان روش اندیشه‌ای را به کار نسبته است. خانه آن در و دیوار و حفاظی نداشته و بر ورود و خروج این خانه مراقبیتی صورت نگرفته است. مغز و روح نسل با آب تربیت اسلامی آیاری نشده و بالاخره خلاه تربیتی برخانه حاکم بوده است.

مواضع در برابر لغزش

آنها که مشی و حرکتی را لغزش دانسته و بر آن آگاهی یافته بودند، در صدد معارضه برآمده و به اتخاذ موضع پرداختند، ولی در این طریق: - تنها راه منع و نهی را در پیش گرفتند، نه راه سازندگی را، موضع تهدید و حبس و زجر را در پیش گرفتند، نه راه اقتاع فکری را، روش اخراج و راندن و طرد را اجرا کردند، نه راه اصلاح خط، جهت دهنی و هدایت را و آثار چنین اقداماتی در مواردی زیتابار و بسیار فاجعه‌آمیز بود.

متأسفانه والدین در راندن اتومبیل تربیت تنها به دویدال عنایت دارند: پدال‌گاز و پدال ترمز. پا برروی گاز نهاده و اتومبیل را با سرعت به پیش می‌رانند و آنگاه که خطری را احساس